

МОМЧЕ И ВОДЕНИЧАР.

Воденичаря. — Какво правиш, момче, край огня?

Момчето. — Пека питка.

Воденичаря. — Отде взе брашно да я месиш?

Момчето. — Смях си малко жито на твоята воденица.

Воденичаря. — Ами жито отде намери?

Момчето. — Носих вода тая сутрин на едни жетвари, та ми дадоха едно снопче класове. Аз ги овърхах с ржка и им сжмлях житото. Сега ще занеса топла питка на мама и на татя. Те жжнат на кметовата нива.

Воденичаря. — У, те на твоята питка ли сж останали. Кмета ги е гостил доволно и предоволно. Я дай да изядем двама питката.

Момчето. — А ти, воденичарйо, на моята ли питка си останал. Всеки ден пжлни чували брашно сжбираш.

Воденичаря. — И брашно имам, и хляб дал Господ. Ала, питка от върхано с ржка жито не сжм ял. Трябва да е много сладка . . . Хайде да се надлжгваме. Ако те надлжжа, ще ми дадеш питката. Ако ме надлжжиш, ще меля даром на баща ти житото.

Момчето. — Почвай тогава.

Воденичаря. — Баща ми, Бог да го прости, беше градинар. Той пося веднаж дини край Дунава. Едно гняздо беше пуснало такова длгго стжбло, че бе преминало чак на другия бряг на Дунава. Хората почнаха да вървят по него като по мост. На самата среда на моста беше завързала една диня. Кой как минеше, сечеше и ядеше . . .

Момчето. — Моя баща пжк имаше кошер с пчели. Той беше турил имена на всичките пчели. Всяка вечер ги проверяваше по име. Една вечер Лиса-Бреза я нямаше. Току погледнахме, тя се задава отдолу, впрегната в една кола с тежжк товар. От едната страна теглеха дванадесет чифта биволи, а от другата — сама Лиса-Бреза. Когато я разпрегнаха, вратжт ѝ беше отежжл от впрегалото. Казали на татя да напари врата на пчелата с орехи и ще ѝ мине отика. Като напари тати Лиса-Бреза, на врата ѝ поникна един орех. Ореха роди много плодове. Кой как минеше, все си брулеше. Един хвърляше тояга, друг камжни, трети буци пржст. Всичко се зака-